

ПИТАННЯ ДО ІСПИТУ З ДИСЦИПЛІНИ «ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ДОКАЗУВАННЯ»

1. Поняття та співвідношення доказового права і теорії доказування у кримінальному процесі.
2. Поняття та структура теорії доказів, її предмет та методи.
3. Доказове право як підгалузь кримінального процесуального права. Співвідношення завдань кримінального провадження та завдань доказування.
4. Теорія формальних доказів, теорія вільної оцінки доказів за внутрішнім переконанням, англосаксонська теорія доказів. Їхня суть та взаємозв'язок.
5. Співвідношення пізнання та доказування. Застосування понять загального та особливого.
6. Конституційні основи теорії доказування.
7. Вплив сучасного кримінального процесуального законодавства на розбудову теорії доказів та доказування.
8. Генезис поняття доказів в науці кримінального процесу. Основні підходи до розуміння поняття доказів.
9. Загальна характеристика процесуальних джерел доказів. Класифікація доказів.
10. Загальна характеристика класифікаційних груп доказів: прямі, непрямі; обвинувальні, виправдувальні; первинні, похідні; особисті та ті, що містяться в предметах та документах. Практичне значення класифікації доказів для їх оцінки та доказування у кримінальному провадженні.
11. Презумпції, преюдиції, загальновідомі та визнані (безспірні) факти як засоби доказування.
12. Належність, допустимість, достовірність та достатність доказів як їх властивості.
13. Належність доказів та її співвідношення з допустимістю доказів.
14. Поняття, сутність, юридична природа допустимості доказів. Місце та значення інституту допустимості доказів у сучасному кримінальному процесуальному праві та правозастосовчій діяльності.

15. Розвиток теоретичних та нормативних основ інституту допустимості доказів. Проблеми законодавчого регулювання допустимості доказів.
16. Система критеріїв допустимості доказів. Існуючі підходи до їх визначення.
17. Питання допустимості доказів у практиці Європейського суду з прав людини.
18. Питання допустимості доказів у практиці Верховного Суду та Конституційного Суду України.
19. Достовірність доказів та її взаємозв'язок з допустимістю доказів.
20. Поняття достатності доказів. Проблема визначення достатності доказів під час прийняття кримінальних процесуальних рішень.
21. Мета кримінального процесуального доказування. Співвідношення завдань кримінального провадження та мети кримінального процесуального доказування.
22. Множинність предмету доказування в кримінальному провадженні. Градація предмету доказування (загальний, родовий, спеціальний та безпосередній).
23. Характеристика обставин, які підлягають доказуванню у кримінальному провадженні (загальний предмет доказування).
24. Специфіка предмету доказування в окремих кримінальних провадженнях.
25. Види предмету доказування в залежності від суб'єкту доказування.
26. Обставини, що не підлягають доказуванню в кримінальному провадженні (загальновідомі та преюдиціальні факти, факти, що презюмуються, та визнані факти).
27. Поняття меж доказування. Межі доказування та вчення про достатність доказів. Співвідношення предмета і меж доказування.
28. Процес доказування та його структура. Обумовленість процесу доказування стадійністю кримінального провадження.
29. Загальна характеристика структури та процесу доказування.
30. Стандарти кримінального процесуального доказування.

31. Проблеми "нетрадиційних" засобів доказування.
32. Учасники процесу доказування. Суб'єкти доказування. Їх співвідношення.
33. Співвідношення категорій «обов'язок доказування» та «тягар доказування»: сутність, суб'єкти та правові наслідки невиконання. Сутність правової позиції суб'єкта доказування.
34. Роль суду у процесі доказування. Сутність активної та ініціативної діяльності суду в кримінальному провадженні. Судовий розсуд (дискреція) як форма реалізації ініціативних повноважень суду в кримінальному провадженні.
35. Доктрина «сприяння захисту» (*favor defensionis*) та процес доказування. Сутність поняття «асиметрія доказування».
36. Способи збирання доказів стороною обвинувачення. Особливості фіксації доказової інформації стороною обвинувачення.
37. Способи збирання доказів стороною захисту, потерпілим, представником юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження. Особливості фіксації доказової інформації стороною захисту, потерпілим, представником юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження.
38. Одержання доказів на території іноземної держави в результаті здійснення міжнародного співробітництва під час кримінального провадження.
39. Поняття, особливості, мета та способи перевірки доказів, суб'єкти, які її здійснюють. Перевірка доказів як необхідна умова формування їх сукупності.
40. Особливості участі слідчого судді та суду в збиранні та перевірці доказів.
41. Зміст та основні положення оцінки доказів. Суб'єкти, які її здійснюють, та правові наслідки оцінки ними доказів.
42. Внутрішнє переконання та його роль в оцінці доказів. Оцінка релевантності доказів.
43. Правила оцінки допустимості доказів.
44. Існуючі в теорії доказового права концепції допустимості доказів.
45. Оцінка достовірності доказів та засоби її перевірки.

46. Оцінка сукупності доказів з точки зору достатності та взаємозв'язку для прийняття відповідного процесуального рішення.

47. Оцінка доказів у кримінальному процесі англо-американської правової традиції. Оцінка доказів у країнах континентальної правової системи.

48. Визнання доказів недопустимими як результат їх оцінки. Підстави визнання доказів недопустимими, їх класифікація.

49. Загальний порядок визнання доказів недопустимими. Порядок визнання доказів очевидно недопустимими. Суб'єкти прийняття процесуального рішення про визнання доказів недопустимими.

50. Наслідки визнання доказів недопустимими. Принцип автономної оцінки доказів.

51. Доктрина «плодів отруєного дерева», її практичне застосування.

52. Провокація вчинення злочину як підстава визнання доказів недопустимими. Критерії відмежування провокації вчинення злочину від негласної діяльності з його контролю.

53. Недопустимість доказів та відомостей, які стосуються особи підозрюваного та обвинуваченого.

54. Недопустимість доказів у країнах англосаксонської та романо-германської правової сім'ї (порівняльно-правовий аспект).

55. Визнання доказів недопустимими в практиці Європейського суду з прав людини.

56. Показання як процесуальне джерело доказів. Поняття показань, їх відмінність від пояснень.

57. Показання свідків, їх предмет, значення та оцінка. З'ясування достовірності показань свідка. Особи, які не можуть бути допитані як свідки в кримінальному провадженні.

58. Процес формування показань свідків, його етапи. Об'єктивні та суб'єктивні фактори, які впливають на формування показань свідка та їх значення під час оцінки показань. Перевірка та оцінка показань свідка. Показання неповнолітнього свідка.

59. Доказове значення показань свідка, який надалі був визнаний підозрюваним чи обвинуваченим у цьому кримінальному провадженні.

60. Показання особи, яка вчинила суспільно небезпечне діяння, передбачене КК України, у стані неосудності або захворіла на психічну хворобу після вчинення злочину.

61. Показання потерпілого, їх предмет, значення, перевірка та оцінка.

62. Показання експерта, їх предмет, особливості, значення, перевірка та оцінка.

63. Показання підозрюваного, обвинуваченого, їх предмет, значення, перевірка і оцінка. Види показань підозрюваного, обвинуваченого. Правові наслідки визнання підозрюваним, обвинуваченим своєї вини.

64. Сутність показань з чужих слів, особливості визнання їх допустимими як доказів.

65. Поняття, ознаки та види речових доказів. Речові докази в системі інших процесуальних джерел доказів.

66. Речові докази як процесуальне джерело доказів. Процесуальний порядок визнання предметів та документів речовими доказами.

67. Відмежування речових доказів від інших видів доказів: документів, додатків до протоколів слідчих (розшукових) дій, зразків для експертного дослідження.

68. Зберігання речових доказів. Обов'язки сторін щодо зберігання речових доказів. Зберігання речових доказів у суді.

69. Перевірка та оцінка речових доказів. Особливості дослідження «цифрових доказів» та оцінка їх ідентичності та автентичності.

70. Вирішення питання про спеціальну конфіскацію та долю речових доказів.

71. Поняття документів як джерела доказів у кримінальному провадженні. Види документів та їх ознаки.

72. Документи в системі процесуальних джерел доказів. Особливості перевірки та оцінки документів.

73. Процесуальний порядок формування та зберігання документів у кримінальному провадженні. Перевірка та оцінка документів як доказів.

74. Вирішення питання про спеціальну конфіскацію та долю документів у кримінальному провадженні.

75. Процесуальні форми використання спеціальних знань у кримінальному провадженні. Їх доказове значення.

76. Висновок експерта як джерело доказів.

77. Права, обов'язки та відповідальність експерта. Підстави для відводу експерта та порядок його вирішення. Доказове значення висновку експерта, який підлягає відводу.

78. Висновок (висновки) експертів при проведенні комісійної та комплексної експертиз. Перевірка та оцінка висновку експерта.

79. Доказування під час досудового розслідування.

80. Особливості доказування при здійсненні спеціального досудового розслідування.

81. Особливості доказування при розслідуванні кримінальних проступків.

82. Особливості використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій як доказів. Форми використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні.

83. Теорія і практика доказування під час провадження в суді першої інстанції. Реалізація засади змагальності сторін та свободи в поданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості в суді першої інстанції.

84. Особливості доказування в судовому розгляді, який здійснюється за відсутності обвинуваченого (спеціальне судове провадження).

85. Доказова діяльність та її суб'єкти в суді присяжних англосаксонської та континентальної моделей.

86. Особливості доказування у суді апеляційної інстанції. Особливості доказування у суді касаційної інстанції.

87. Предмет доказування та особливості доказування в судово-контрольних провадженнях під час досудового розслідування.

88. Предмет, засоби та особливості доказування у провадженні щодо розгляду слідчим суддею клопотань про застосування заходів забезпечення кримінального провадження.

89. Предмет, засоби та особливості доказування у провадженні щодо розгляду слідчим суддею клопотань про проведення слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій.

90. Предмет та особливості доказування під час розгляду слідчим суддею скарг на рішення, дії чи бездіяльність слідчого та прокурора.